

Toelichting bij de vertaling

N.B. Het woord ‘positief’ wordt door Rutherford altijd bedoeld in de scholastieke betekenis! Positieve geboden bijvoorbeeld verwijzen naar geboden die God in Zijn speciale openbaring aan de mens heeft bekendgemaakt. Deze geboden zijn niet te herleiden tot de natuur, maar bouwen daarop voort.

Tekstverwijzingen tussen gebogen haken staan in het werk van Rutherford zelf. Wanneer in het werk van Rutherford een Bijbelcitaat met cursieve letters gedrukt staat zonder tekstverwijzing, heb ik de tekstverwijzing tussen rechte haken toegevoegd.

Wanneer Rutherford duidelijk aan een Bijbelcitaat denkt, maar deze niet cursief gedrukt staat, heb ik de tekstverwijzing in een voetnoot gezet. Alle Bijbeltekstverwijzingen in voetnoten zijn dus van mij. Verder zijn de voetnoten met (noot vert.) van mij.

Hoe Christus sterft en zondaars tot Zich trekt

of

*Een beschouwing van onze Zaligmaker in Zijn zielenlijden,
Zijn lieflijkheid in Zijn dood en de krachtdadigheid daarvan,*

waarin

*enige gevallen van zielsonrust in zwakke gelovigen,
redenen tot onderwerping onder de afwezigheid van Christus,
met de vloedgolven en verheffingen van vrije genade, worden opengelegd,*

*verhandeld in preken over het Evangelie naar Johannes,
hoofdstuk 12 vers 27 t/m 33,*

*waar ook enige noodzakelijke uitweidingen zijn tussengevoegd,
naar de gelegenheid der tijden,
aangaande verschillende dwalingen van de antinomianen,
met een korte verdediging van de leer van de protestanten
tegen de arminiaanse voorgewende universaliteit
van Christus' sterven voor allen en eenieder van de mensheid,
en tegen de morele en verdichte opvatting
van de weerstaanbare bekering van zondaars;
ook over welk geloof van allen binnen de zichtbare kerk vereist wordt,
om het gemis waarvan velen veroordeeld zijn.*

*Door Samuel Rutherford,
dienaar van het Evangelie en professor in de godgeleerdheid
aan de universiteit van St. Andrews in Schotland.*

*Spr. 30:4. Hoe is Zijn Naam en hoe is de Naam Zijns Zoons, zo gij het weet?
Jes. 53:8. Hij is uit den angst en uit het gericht weggenomen; en wie zal Zijn
leeftijd uitspreken?*

*Londen,
gedrukt door J.D. voor Andrew Crooke bij [het uithangbord] de groene draak
in Paul's Churchyard, 1647.*

Aan de lezer

Verstandige en godzalige lezer,

Stel dat iemand in deze weelderige en dartele eeuw van trotse en vruchtbare intellecten over dit onderwerp zou schrijven, maar in gebreke zou blijven de ‘Plant van naam’, de Bloem van Isaï, Jezus Christus [Ez. 34:29; Jes. 11:1], te verhogen, evenals de dauw van Zijn jeugd, de vrije genade van God [Ps. 110:3]. Dan mag zijn hart met recht zijn pen bekritisieren, en Hij Die meerder is dan het hart van een mens [1 Joh. 3:20], zou hem bestraffen. Het zwakke en lage oogmerk van een zondaar in het schrijven over een Zaligmaker, en wel zulk een Zaligmaker, behoort te zijn dat geloof en gevoel samengaan met tong en pen. Maar wie kan nalaten te belijden hoezeer de meeste mensen tekortschieten in het bereiken van zo’n doel?

Wanneer wij, armzalige mensen, die veel te gering en onbekwaam zijn voor zo’n grote taak, hoog van Christus opgeven, bederven we Zijn waardigheid en vleien we Hem eerder dan dat we Hem werkelijk prijzen of Hem uitstallen in al Zijn deugden en lieflijkheid. De vuile adem van een zondaar kan de schoonheid van zo’n allesovertreffende en onvergelijkelijke Bloem zwartmaken. Ons gemoed kan op dit punt echter enigszins gerustgesteld worden doordat ook Jesaja, een hoge, uitnemende en evangelische profeet, aan het eind van zijn verstand is, het niet meer weet, moet blijven stilstaan en de zaak opgeeft als een te hoge vraag: ‘Wie zal Zijn leeftijd uitspreken?’ (Jes. 53:8). En een ander zegt: ‘Hoe is Zijn Naam en hoe is de Naam Zijns Zoons, zo gij het weet?’ [Spr. 30:4]. Allen die er ooit over schreven, liggen neer onder deze last.

Hoewel velen vandaag de dag beweren dat ze zoveel van de Heere Jezus hebben dat ze van Christus geworden en in Zijn liefde verzwolgen zijn, toch zou ik het alle geluk achten als ik slechts Christus’ Naam kon zeggen en zo diep geleerd was dat ik wist hoe men Hem noemt. Waarlijk, ten opzichte van enige omvattende kennis spreken en schrijven wij slechts onze gissingen, onze afstandelijke en schemerachtige bevattingen van Hem. En ten opzichte van het hogerop komen tot het heldere gezicht van een evangelisch middaglicht – waar-toe wij verplicht zijn – hanteren wij slechts een blindenstok en spelen wij aan de randen en marges van de kennis van Christus, evenals

kinderen met de goudsnede en de zijden lintjes van een Arabische Bijbel die ze niet kunnen lezen. O, hoe grof schrijven de haarklo-vende scholastici over Christus! O, hoe spitsvondig en scherpziend als een arend schijnen zij te zijn in hun bespiegelingen! Zo diep als het graf of liever als de hel speculeren zij over Zijn grafdoeken, wat ervan geworden is toen Hij van de doden opstond, over de kastanje-bruine kleur van Zijn haar, over het hout van Zijn kruis, over de drie nagels waarmee Hij aan het kruis geklonken werd, over het aanbiden van alles wat Zijn lichaam aangeraakt heeft, hetzij hout, ijzer of nagels van het heilige graf! En hoe ver zijn ze ondertussen van deze bede: ‘Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm’ (Hoogl. 8:6).

Er zijn dikke boeken over Christus geschreven, preek na preek, en niet alleen ‘regel op regel’ [Jes. 28:10], maar boek op boek en het ene deel na het andere. En ach, wij zijn nog maar op de eerste bladzijde van de catechismus van Christus, bezig om Zijn eerste grondbegin-selen te spellen. Ja, zelfs Salomo¹ was slechts gekomen tot: ‘Hoe is Zijn Naam?’ Ik vrees dat maar al te velen van ons noch Naam noch zaak weten. Ja, in deze geleerde eeuw, waarin de antinomianen boek na boek over Christus schrijven, zou ik zeggen, ondanks al hun roepen: ‘O, de Evangeliegeest, de Evangeliestijl van de prediking, de verborgenheid van de vrije genade!’ (die weinigen van hen kennen), dat één ons, één greintje van de geestelijke en praktische kennis van Christus meer te waarderen is dan talentponden, ja, scheepsladingen of bergen van de kennis van de stomme schoolletter.

Zij zeggen: De heiligen zijn volmaakt en hun werken zijn volmaakt. Ik laster hen niet, lees zelf Mr. Towne,² Mr. Eaton³ en Mr. Salt-marsh⁴. Maar hoe onkundig zijn ze van het Evangelie, hoe slecht belezen en weinig ervaren in Christus! Ja, het is zoals Luther zei: ‘Neem de zonde weg en u neemt Christus, de Zaligmaker van zon-

1. De Bijbel schrijft dit vers toe aan Agur.

2. Towne, *The Assertion of Grace*, pagina 76-78 [in reactie op een boek van dr. Thomas Taylor. Towne schreef later nog *A Re-Assertion of Grace*, in reactie op met name Anthony Burgess en Samuel Rutherford, evenals *Monomachiae, or, A Single Reply to Mr. Rutherford's Book Called, Christ's Dying and Drawing of Sinners* (noot vert.)].

3. Eaton, *The Honeycomb of Free Justification by Christ Alone*, hoofdstuk 11, pagina 338-341 e.v.

4. Saltmarsh, *Free Grace, or, The Flowings of Christ's Blood Free to Sinners*, pagina 140.

daren, weg.⁵ Hoe weinig bekend met en hoe grote vreemdelingen van hun eigen hart zijn zij wanneer ze zo schrijven. Ik erken het, er is een volheid, ja, een al-volheid en een al-volheid van God (Ef. 3:19). Maar ik betwijfel zeer of deze volkomen al-volheid van God aan deze zijde van de eeuwigheid is. Ze kan beslist niet samengaan met onze onvolkomenheid.⁶ Ook is het onmogelijk dat in onze ziel, met de duisternis van een inwonend lichaam der zonde, het middaggezicht van de heerlijkheid zou schijnen, die de 'godgeleerdheid van het middaggezicht' (*theologia meridiana visionis*) wordt genoemd.

Het is waar, Paulus die in de derde hemelen werd opgetrokken, Johannes die in de Geest was, de hemelen geopend zag en de troon aanschouwde, en Hem Die erop zat, en de in het wit geklede schare, 'die uit de grote verdrukking gekomen' is [Openb. 7:13-14], bewijzen duidelijk dat de heiligen in dit leven in de voorstad van de hemel kunnen zijn; maar de voorstad is niet de stad. God kan een venster in het nieuwe Jeruzalem openen – wat Hij soms ook doet – en hun door dat gat het jonge ochtendgloren van het daglicht der heerlijkheid laten zien, en een stuk van Zijn troon, en het halve aangezicht van Hem Die op de troon zit, en de heerlijke onbesmette geesten die voor de troon staan. Maar deze volheid stroomt niet over randen en boorden heen; het vat heeft capaciteit om nog veel meer liters en decaliters van de nieuwe wijn der heerlijkheid te ontvangen, die in dat nieuwe land van harmonie stroomt.

De antinomianen leggen al onze volmaaktheid in de rechtvaardiging en de vergeving van zonden. De vergeving van zonden (behalve in ons gevoel, dat een trapsgewijs accident⁷ van de vergeving is, en niet de vergeving zelf) is niet zoals de nieuwe maan, die voller en meer licht krijgt totdat het volle maan is. Want de vergeving is in het eerste ogenblik een even volmaakte en volkomen vrijheid van de wetschuld en de toekomstige toorn als ze ooit zal zijn. De antinomianen schrijven onze volmaaktheid in dit leven niet toe aan de heiliging, wat ze wel moesten doen als de zonde in haar natuur en wezen niet meer in ons woont.

5. Luther in een brief aan dr. Guttel tegen de antinomianen.

6. Letterlijk staat hier: halvestuiverkaars. Hiermee doelt Rutherford op onze onvolkomenheid.

7. In de filosofie wordt onderscheid gemaakt tussen de substantie/de essentie/het wezen van iets, en de accidenten/bijkomende hoedanigheden ervan. (noot vert.)

Betreffende onze verplichting aan Jezus Christus voor de losprijs die Hij voor ons heeft betaald, hebben wij niets te zeggen. Wij kunnen enkel lofprijzingen betalen aan onze Schuldheer Christus, of liever ze opschorten totdat wij boven voor de troon zijn, met de miljoenen andere bankroetiers, de verplichte heiligen, om daar onze schulden te bezingen in een eeuwigdurende psalm. Want hier kunnen wij ze enkel uitzuchten; het boek van onze verplichtingen aan Christus is volgeschreven, op alle pagina's en marges, 'voor en achter' [vgl. Ez. 2:10], een enorm boek met vele delen. De miljoenen engelen, van wie Christus het Hoofd is (Kol. 2:10), zijn hun verlossing van mogelijke zonden en mogelijke ketenen van eeuwige wraak, waaronder hun mede-engelen daadwerkelijk liggen, aan Hem verschuldigd. O, wat een enorme sommen zijn dan alle inwoners van de hemel aan Christus verschuldigd!

Wat kunnen engelen en mensen anders zeggen dan dat Christus 'het Hoofd is van alle overheid en macht' (Kol. 2:10)? Ja, Hij is 'der gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; welke Zijn lichaam is, en de vervulling Desgenen Die alles in allen vervult' (Ef. 1:22-23). Hij is de Aanvoerder van 'tienduizenden', ja, van alle miljoenen en alle heirlegers van de Heere in hemel en op aarde (Hoogl. 5:10).

Wanneer alle geschapen wezens in hun gestalten en sierlijke stijl, de hemelen, zon, maan, sterren, zeeën, vogels, vissen, bomen, bloemen of kruiden die er in het element der natuur zijn, uit Christus gevloeid zijn, dan zijn er nog steeds oneindige mogelijkheden van nog rijkere wezens in Hem. Uit Christus stromen rivieren van volle genade naar engelen en mensen en tevens naar alle schepselen, die door participatie op hun wijze met hen delen in druppels en bedauwingen van vrije goedheid. Het vloeit immers uit de welwillendheid en vrijheid van de Middelaarsgenade voort dat het stelsel en lichaam van de schepselen, dat wegens onze zonde veroordeeld is om te vergaan, in wezen en schoonheid nog blijft voortduren en voortbestaan. Maar o, hoe veel, ja, hoe oneindig veel meer van de gehele en volkomen Christus blijft er in Hem over, wat nooit gezien is, ja, nooit te bevatten is door geschapen capaciteiten!

En wanneer niet alleen in de sfeer der genade, maar ook in die hoogste kringloop, de gewesten der heerlijkheid, zulke talrijke massa's en scharen van verheerlijkte kunstwerken, verlost heiligen en uitverkoren engelen – die bij voorbaat vrijgekocht zijn van hun contingente (gebeurlijke) val in de zonde en van een mogelijke eeuwigheid van

wraak – naast Christus staan als geschapen stralen en twijgjes die uit Hem voortkwamen, dan is er in Hem nog altijd een onzichtbare en onbevattelijke oneindigheid.

Ja, wanneer al deze spaandertjes, geschapen overblijfseltjes, bloesmpjes, dochttertjes en vruchtjes van goedheid en genade uit Hem zijn gestroomd, dan is Hij nog steeds dezelfde oneindige Godheid. Hij blijft mensen en engelen en alles wat mogelijk geschapen kan worden, afmatten en vermoeien met de enige daad van verwondering over en beschouwing van zo'n omvangrijke en grenzeloze Christus.

Hier is tot in alle eeuwigheid Evangeliewerk voor verheerlijkte werklieden, engelen en vrijgekochte mensen, om in deze goudmijn te graven, om deze zielsverlustigende en kostbare steen te rollen, om Zijn voortreffelijkheid te aanschouwen, te bezichtigen, te onderzoeken en na te speuren. En dit is de verzadiging, het hoogtepunt en het voornaamste van de hemelse heerlijkheid en gelukzaligheid, om te zien en nooit te veel te zien, om zich te verwonderen en zich nooit te veel te verwonderen over de deugden van Hem Die op de troon zit, om vervuld te worden met, maar nooit genoeg te hebben van Christus.

En moet het dan niet onze zonde zijn dat wij op afstand van Christus staan? Voorwaar, als wij niet het deel boven het geheel, en de droesem van dat deel, namelijk de tegenstrevende wil, meer liefhadden dan onze ziel, zou Christus niet zo bijzonder weinig in trek en in de mode zijn als Hij nu is.

Misschien ergeren de antinomianen zich, of haten degenen die uit onwetendheid verleid zijn mij, omdat ik Christus verhoog, niet in Evangelieongebondenheid, zoals zij doen, maar in een strikte en nauwgezette wandel (in het gebieden hiervan stemmen zowel wet als Evangelie vriendschappelijk overeen, zonder er ooit over te kunnen kibbelen of twisten). Dan bedreig ik hen in wat ik in dit boek schrijf met de wraak van een goede wil tot hun behoud. Ik beoog zwakjes en begeer ten minste van verre hun zo'n Evangeliedenkenbeeld en -beschrijving van Christus voor ogen te stellen als de profeten en apostelen hebben laten zien in het Woord van het Koninkrijk van Hem Die de geheimenissen van de Vader aan de mensenkinderen openbaart.

Wat betreft de arminianen die nu in Engeland zijn opgestaan, en degenen die tegelijk arminianen en antinomianen zijn, zoals Mr. Denne en anderen, die kan ik niet anders zien dan als vijanden van de genade van God. En wanneer nu in Engeland de antinomianen en de baptisten zich voegen bij de pelagianen, de jezuiten en de arminianen, kan ik niet nalaten mij verwonderd af te vragen waarom de arminianen, de socinianen en de antichristelijke misbruikers van vrije genade en aanbidders van de vrije wil nu méér beschermd en begunstigd worden als de godzalige partij dan in de tijd dat de godzaligen zozeer tegen hen protesteerden en de onreine profeet door hun gebed uit het land verdreven. Een witte en een zwarte duivel moeten wel van dezelfde familie zijn. Genade is altijd genade en nooit losbandigheid.

Ook kunnen wij de stromen, de rijke uitvloeiingen, de diepe levende springaders van de zee, van die volheid der genade die in Christus is, niet genoeg prijzen en bewonderen. Kom en put; de put is diep, en welke druppels of bedauwingen ook op engelen of mensen vallen, het zijn maar spaandertjes van dat geweldige en grenzeloze lichaam van de volheid der genade die in Christus is. Eén lelie is niets bij een grenzeloos uitgestrekt veld met lelies. Christus is de Rozenberg. O, hoe hoog, hoe ruim, hoe vol, hoe schoon, hoe groen! Konden wij maar Hem ruiken, 'Die weidt onder de leliën, totdat de dag aankomt en de schaduwen vlieden' [Hoogl. 2:16-17], en in de goudaders van de onnaspeurlijke rijkdom van Christus duiken en van Zijn wijn dronken worden! Dan zouden wij zeggen: 'Het is goed dat wij hier zijn' [Matth. 17:4], om de kruimeltjes te verzamelen die van Christus vallen. Zijn kroon schittert van diamanten en parels voor en door alle geslachten. Het land van Immanuël bestaat uit voortreffelijke grond. O, Zijn hemel ligt er goed, warm en vrolijk bij, dicht bij de Zon, de Zon der gerechtigheid! De vrucht van het land is voortreffelijk; heerlijkheid groeit zelfs op de buitenste velden. O, wat een overvloedige dauw van zuivere en onvermengde vreugden ligt er in eeuwigheid op deze eeuwig uitspruitende bergen en hoven der specerijen! En wat doen wij hier? Waarom sloven wij ons uit om takjes voor ons nest te verzamelen, terwijl wij morgen uit dit leven heengegaan zullen zijn?

Het zou onze volkomen gelukzaligheid zijn als de volgende overwegingen ons uitgewerkt en vermoeid uit onszelf zouden uitdrijven tot Hem:

1. Vele gezanten heeft God tot ons gezonden, maar niemand gelijk Christus. Hij is God, de edele en zelfstandige Voorstelling van God, het eigen Zelf van God, de zendende God en de gezonden God, Gods 'Metgezel' [Zach. 13:7] en Medegenoot. Hij is God, geen andere God, maar een Zoon, een andere Zelfbestaandheid⁸ en Persoon.

2. Hij is van afkomst en geboorte een gegenereerde Zoon. Hij is nooit begonnen een Zoon te zijn, noch een Vader te hebben. Hij is van Gods oudste huis, een Spruit van de Koning der eeuwen, Die nooit jong was. En met betrekking tot ons is Hij 'de Eerstgeborene onder vele broederen' [Rom. 8:29].

3. Wat betreft Zijn ambt was nooit iemand Hem gelijk, om vrede te maken tussen God en de mens door het bloed van een eeuwig verbond. Hij is een Scheidsman geheel voor God, God in natuur, verstand, wil, kracht, heiligheid en oneindige volmaaktheid. Hij is een Scheidsman voor Zichzelf. Hij is een Scheidsman geheel voor ons, aan onze kant, door geboorte, bloed en goede wil, voor ons, met ons en in onze natuur.

4. Wat een onvermoeibare liefde heeft Hij door ons een huwelijksaanzoek te doen! Wat is Christus' goede wil groot door Zijn Geest, Zijn liefde, Zijn ziel, Zijn leven, Zichzelf voor ons uit te storten! Had Christus meer dan Zijn eigen edele en voortreffelijke 'Zelf' om voor ons te geven?

5. Hoelang zoekt Hij, hoelang maakt een nachtelijke regen Zijn haarlokken nat, hoelang is de nacht waarin Hij staat te kloppen aan de deur van de Kerk (Hoogl. 5:2; Openb. 3:20)! Vele uren waren er in deze nacht sinds Hij gepredikt werd in het paradijs, en nog staat Hij er tot op deze dag. Hoe graag wil Hij binnenkomen en hoe blij zou Hij zijn met onderdak! De arm die vijfduizend jaar geklopt heeft, doet nog niet zeer. Zie, Hij staat en Hij klopt; Hij wil het niet opgeven, totdat allen de Zijnen zijn, en totdat alle stammen per een en twee tegelijk over de Jordaan en boven bij Hem in het goede land zijn. Hij kan niet één heilige missen, ook geen halve heilige, ja, nog geen stukje van een heilige (Joh. 6:39).

8. In het Latijn heet dit *subsistentia*, in onderscheid van *substantia*, 'Zelfstandigheid'. Synoniemen voor 'zelfbestaandheid' zijn 'persoon' en hypostase. (noot vert.)

6. De zondaars op aarde en de verheerlijkten in de hemel zijn van één bloed. Eens hadden zij op aarde een even vuil gezicht en een even schuldige ziel als u en ik hebben. O, maar nu zijn ze schoongemaakt, nu staan ze gewassen en zonder vlek voor de troon! Door genade en heerlijkheid zijn ze voor u uit het zicht geraakt, maar ze zijn uw geboren broeders. Alle zeeën en fonteinen op aarde kunnen uw en hun bloed niet uit elkaar spoelen. Op niemand in dat beroemde land is een merk, indruk, schaduw of spoor van enige smet van de zonde te zien. En Christus wast nu even schoon als Hij ooit deed; al bent u nog zo zwart, al bent u nog zo door de zonde gebrand, Hij zal u zo wit maken als alle andere kinderen van het huis, zodat u zichzelf niet zult herkennen vanwege de schoonheid der heerlijkheid. U bent op zijn slechtst een zondaar, en maar een zondaar; en een zondaar is niets voor Christus.

7. In het land der heerlijkheid zal vrije genade van pas komen. Iedere nieuwe dag en maand van heerlijkheid (laten wij het vanwege onze zwakheid zo opvatten alsof de eindeloze eeuwigheid uit stukken bestaat) zal een nieuwe schuld van vrije genade zijn, omdat Christus nooit onze Schuldenaar is en dit ook nooit zal worden. Tot in eeuwigheid kan de verdienste van schepselen de hemel niet binnengaan; het leengoed van de heerlijkheid zal vrije genade zonder einde zijn.

Dus moet Christus' betrekking van een Schuldheer en de onze van schuldenaars voor eeuwig groeien en groener worden in een eeuwige uitbotting. Altijd zal het lente en nooit het hoogtepunt en de fleur van de herfst zijn. Wij zullen altijd betalen, en altijd prijzen, en altijd verder en dieper in de zee van vrije liefde waden. De nieuw gemaakte schulden van eeuwige genade zullen altijd toenemen. En hoe langer die witte compagnieën en regimenten die het Lam volgen, daar leven, des te meer bankroete schuldenaars zij zijn. Christus kan dus nooit Zijn kroon van genade opzijleggen en wij kunnen nooit onze krans van heerlijkheid opzijleggen. Wij blijven deze bezitten door dat ene getuigenis en eeuwig voortgezette schrijven van vrije genade, dat dagelijks (om dit woord te gebruiken voor daar waar geen tijd groeit) wordt verlengd en uitgesponnen in een draad zo lang als de eeuwigheid en Gods leven is. O, de uitgestrekte en eindeloze gedachten, en o, de diepte van onnaspeurlijke genade!

8. Het is duizendmaal beter om te leven onder Christus' regering en voogdijschap dan om van uzelf te zijn en naar uw wil te leven. Leef in Christus, dan bent u in de voorsteden van de hemel; dan is er maar een dunne muur tussen u en het land van lofprijzingen; dan bent u binnen een uur zeilen van de kust van het nieuwe Kanaän. Wanneer de dood een klein gat in de muur graaft en de zeilen strijkt, hebt u niets meer te doen dan uw voet neer te zetten in het schoonste paradijs van alle geschapen paradijzen.

9. Het is onmogelijk dat Christus in de hemel is en stukjes en beetjes van de mystieke Christus⁹ in de hel zijn of nog lang op aarde blijven. Christus zal Zijn benen en Zijn leden op aarde tot Zich optrekken en dicht bij het hoofd brengen. Christus en u moeten onder één dak zijn. Weet u, 'woningen' zijn niets en 'vele woningen' zijn nog weinig;¹⁰ ja, vele woningen in het huis van Christus' Vader zijn geschapen spaandertjes van gelukzaligheid en verwant aan niets. Och, wij moeten Hemzelf hebben. Ik zou de hemel weigeren als Christus daar niet was. Neemt u Christus uit de hemel weg, dan is het maar een armzalige, treurige, donkere, verlaten woning. De hemel zonder Christus zou eruitzien als het akelige land van de dood. 'O ja', zegt Christus, 'uw blijdschap [moet] vervuld worden. (...) Ik kom weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben' (Joh. [15:11;] 14:3). Ik erken: woningen lijken maar op plaatsen vol distels en doornen zonder Christus. Daarom wil ik de hemel hebben omwille van Christus en niet Christus omwille van de hemel.

10. Formele (wezenlijke) gelukzaligheid is geschapen, maar objectief (voorwerpelijk) geluk is de ongeschapen Godheid. Laten de wateren en stromen terugkeren in de schoot van deze diepe Fontein en Springader van oneindigheid. Daar kunnen ze geen bedorven, geen bitter, geen dood water worden, maar blijven ze voor eeuwig fris. Kom en groei aan deze stam, de eeuwig groene en altijd uitspruitende Boom des levens, dan leeft u voor eeuwig van de vetheid, het sap, de zoetheid en het leven van deze Plant van naam in het paradijs.

9. De 'mystieke Christus' of het 'mystieke lichaam van Christus' is een uitdrukking voor Christus als het Hoofd en de gelovigen als Zijn leden, die samen op verborgen wijze één lichaam vormen. (noot vert.)

10. Joh. 14:2.

11. Leven in en van Christus in de daden van Hem lief te hebben, te zien, te genieten, te omhelzen en op Hem te rusten, is de middaggodgeleerdheid en -theologie van de zalige aanschouwing van Hem. Er staat een algemene vergadering van onmiddellijk verlichte godgeleerden rondom de troon, die dag en nacht Christus bestuderen, lezingen en preken over Hem houden en Hem prijzen. O, wat een stralen van intellectuele volle genieting, beschouwing van Hem, vermaak en leven in Hem, met een gloed van liefde, gaan uit van dat aangezicht, dat Goddelijke gelaat van 'de Heere God, de Almachtige', en van het 'Lam', Dat 'in het midden' van hen is [Openb. 4:8; 5:6]! Deze stralen overdekken, beladen en belasten de aanschouwers van binnen en vanbuiten, en dan moeten er weerkaatsingen en uitgangen zijn van intellectuele aanschouwing, omhelzing, liefde en verwondering, die tot Hem terugkeren in een cirkel van heerlijkheid. Om wie gaat het anders dan om de Bruidegom en de bruid, de vrouw van het Lam, die daadwerkelijk voor eeuwig zich met elkaar verloven, trouwen en bruiloft houden? Om wie anders dan om Christus en Zijn volgelingen? Om Wie anders dan om de Alles in alles? Om de Ik ben? Om de Vorst der eeuwen?

12. Zo uitnemend zijn de wijsheid en de diepte van de onnaspeurlijke rijkdom van Christus' genade dat, hoewel God geen zonde nodig heeft en de zonde tegen Zijn heilige en volkomen rechtvaardige wil strijdt, toch het ontwerp, het hemelse, beminnelijke en volkomen heilige staatsplan aangaande de binnenkomst van de zonde in de wereld¹¹, uitgetekend over de velden van vrije genade, de uitnemendheid en nooit genoeg bewonderde en aanbeden kundigheid en diepe wijsheid van God verkondigt. Als de zonde er nooit geweest was, waren de heerlijke Tweede Persoon van de gezegende Drie-eenheid en de eeuwige Geest er wel geweest; Zij moesten dezelfde, ene, eeuwig gezegende God met de Vader zijn. Want de heerlijke ene Godheid in drie bewonderenswaardige Zelfstandigheden valt niet onder daden van Gods vrije wil en soevereine raadslagen, aangezien de Godheid absoluut en wezenlijk noodzakelijk is. Maar:

a. Wij zouden voor eeuwig zonder de geheimenisvolle Immanuël, de Liefste, de Blanke en Rode, Die de banier draagt boven tien-duizenden, Christus, de Godmens, de Zaligmaker van zondaren

11. Rom. 5:12.

zijn geweest. Want zijn er geen zieke zondaren, dan is er ook geen zaligmakende Zielsarts van zondaren; is er geen gevangene, dan is er ook geen Verlosser; is er geen slaaf van de hel, dan is er ook geen beminnelijke Losprijsbetaler van de hemel.

b. Er zou geen Evangelie zijn geweest, geen daadwerkelijke verlossing op aarde, geen Evangeliegezing van de vrijgekochten in de hemel: 'Het Lam (...) is waardig ...' [Openb. 5:12]. Was de zonde er nooit geweest, dan had er in de hemel nooit één fluistering of stem geklonken over een Lam, geofferd en geslacht voor zondaren. Dan had er in de hemel geen Evangeliemelodie geklonken van het nu eeuwigdurende gezang van vrije genade. Dan had elk psalmgezing in die zalige vergadering der eerstgeborenen¹² gezwezen; er had dan enkel muziek van de wet geklonken. De mensen zouden een wet gehoorzaamd hebben zonder in de schuld te staan bij de genade van een Middelaar, en daarom zouden ze eeuwig leven.

c. Genade, vrije genade zou nooit op het toneel verschenen zijn, zichtbaar voor het oog van mensen en engelen.

d. Nu staan de gasten van vrije genade voor de troon, die eens vuile en lelijke zondaars op aarde waren: Maria Magdalena met haar zeven duivelen, Paulus met zijn handen eenmaal heet en dampend van het bloed van de heiligen, en met zijn hart ziek van wrevel en lastering tegen Christus en Zijn volgelingen, de rest van de nu witte en gewassen schare, wier klederen schoongemaakt zijn in het bloed van het Lam, alle talrijke miljoenen die niemand kan tellen, wier hoofden nu verwarmd worden met een vrije kroon in dat beste land van alle landen, en die enkel klompjes vrije genade zijn. Als de zonde nooit op de wereld ingebroken was, dan waren zij allen totaal niet in de hemel geweest als de vrije landbezitters en pachters van de verhoogde Verlosser, de Mens Jezus Christus. Dan was er in de hemel niet één vruchtgebruiker van vergevende barmhartigheid geweest.

Maar o, wat een diepte van onnaspeurlijke wijsheid om dat lieflijke plan van vrije genade te bedenken! En dat die rivier en zee van grenzeloze liefde zou stromen door en binnen de randen van zo'n modderig, inktzwart en verontreinigd kanaal als de overtredingen en zonden van Adams zonen! En dat dan aan de kanten en oevers van die diepe rivier groene, uitbottende en eeuwig bloeiende rozen en paradijslelies zouden groeien, die de geur van de hemel uitwasemen

12. Hebr. 12:23.

naar mensen en engelen, zoals vergevende barmhartigheid voor zondaars, vrije en rijke genade voor verraders van de kroon des hemels, de Goddelijke liefde van Christus Jezus voor de mens!

Kom, alle mensen met intellectuele capaciteiten, verwarm uw hart aan dit vuur! O kom, alle geschapen vermogens, en ruik de kostelijke oliën van Christus! O kom, zit neer onder Zijn schaduw, smaak en eet de appels des levens! O, dat de engelen en de geslachten der mensen kwamen en zich verwonderden en verbaasden, aanbaden en neervielen voor de onnaspeurlijke wijsheid van deze Evangeliekunst van de onnaspeurlijke rijkdom van Christus!

13. Als dus liefde, ja, zo'n diepe Evangelieliefde veracht wordt, als failiete mensen borgtochtelijke liefde en huwelijksliefde versmaden, en dan in zo'n schuld sterven, als degenen die verbondsliefde, bloedende liefde met voeten getreden hebben, moeten zij gearresteerd worden op het droevigste bevel van Evangeliewraak. 'Ik wilde u redden en u wilde niet gered worden', wat komt uit Christus' mond, moet een zegel zijn op alle vloeken van de wet en een wraak van een nog erger eeuwig vuur.

Maar wij willen in deze treurige tijden een van tweeën:

– Dat de genade van Christus een nul is en toch alles doet, wat de dartele ongebondenheid van de antinomianen is.

– Of dat de vrije wil alles doet en de genade niets, en dat de natuur heerser en soeverein, maar de genade knecht en vazal is, wat de hoogmoed van de arminianen is, uit vrees dat zij aan Jezus Christus gehouden zullen zijn en de hemel als leengoed bezitten op grond van een document van al te vrije genade.

Voorzeker, het Evangelie houdt een middenweg. Ook moet het verschil tussen witte of zwarte duivels ons niet misleiden, want beide zijn zwart en ruiken naar de zwartheid der duisternis.¹³ Zij trekken de ziel van Christus af en leggen een nieuwe noordwestelijke weg naar de hemel aan, opdat onze gids naar de heerlijkheid niet de overste Leidsman van onze zaligheid zou zijn, Die vele kinderen tot de heerlijkheid leidt,¹⁴ maar óf losse ongebondenheid zonder wet, óf heersachtige hoogmoed zonder Evangeliegenade.

13. Jud. vers 13 EV.

14. Hebr. 2:10.

Nu, de God des vredes Zelf bevestig ons in Zijn waarheid, en geve ons in zo'n doornig bos van valse christussen en valse leraars de Morgenster, het geleide naar de heerlijkheid van Hem Die de weg weet, en 'de Weg, en de Waarheid, en het Leven' is [Joh. 14:6].

De uwe in de Heere Jezus,
Samuel Rutherford